

VERSLAG

Auffach 2018 : 50 tinten groen in het onbekende Wildschönautal !

De rit naar Wildschönau verliep vrij vlot. Enkel een kladje geiten die de snelweg als speeltuin gingen gebruiken, zorgde voor wat vertraging. Tot we in München kwamen... Een gigantische Baustelle maakt het quasi onmogelijk om nog rond de hoofdstad van Bayern te rijden zonder er een half uur tot drie kwartier te bumperen. Uiteindelijk waren we tegen half zeven in Auffach, dertien uur dus na ons vertrek. Het was miezerig en grijs. Herr Fill wist ons echter te overtuigen van het feit dat we na een wat mindere zondag vanaf maandag zouden evolueren naar mooier en ook warmer weer.

Zondag 2 september : Grijs en grijs ... De beloofde weersverbetering laat dus nog wat op zich wachten. “Korte broek of lange ?”, hoor je buiten aan het hotel wanneer we iets voor negen klaar staan om te vertrekken. Gisteren werd, aan de hand van de weerkaarten, beslist om de volgorde van de twee deeltappes van vandaag om te keren. Voor de voormiddag starten we vanaf het hotel om dan, afhankelijk van het weer, aan de Schönanger Alm, nog een bijkomende namiddaglus te maken. Vanaf het hotel wandelen we over de Holzweg (met de lange bank en de watermolen) naar de Spar. Daar start het klimmen. Twee etages hoger vliegen de fleece-vesten uit en gaat zowat iedereen in T-shirt verder. Wat een opwarmertje ! Net voor we de Hacktalschlucht bereiken, passeren we een bordje met daarop de vermelding dat er ingevolge een steenlawine geen doorgang meer is. Levensgevaar ... We negeren het verweerde A-4'tje en stappen toch maar door. Tot aan een mooi bebloemd berghuisje een dame op leeftijd op ons toestapt. Zij vertelt ons dat er in de winter inderdaad een rots naar beneden was gekomen en dat die de weg versperde. Wilde je tóch verder, dan moest je over een berg rotsblokken. Niet doen dus ! Dan maar terug, richting Auffach. Even onze chauffeur Kris bellen en vragen dat die ons onderaan de berg zou oppikken om ons dan een kleine drie km verderop weer te laten uitstappen. Vanaf de Schönauer Ache krijgen we weer een stevig klimmetje, eerst langs dennenbossen en hogerop tussen het groen van de almen. Daar houden we de borrelstop. Vandaag worden de flessen aangeboden door Jos en Marleen die hun 40-jarig huwelijk met ons willen vieren. Na nog een glibberige doorsteek van een bos komen we aan de Schönanger Alm waar we worden verwend met een fiks bord Goulash en Spätzle. Met 10 km en iets meer dan 500 m hoogteverschil zijn er 17 van onze stappers die er voor kozen om na het eten met Kris naar het hotel te rijden. Zij kunnen wat plonsen in het zwembad, een saunake doen of Auffach wat verkennen.

De overige berghoppers maken nog een fikse klim tot aan de Farnkaserhütte. We volgen een oud, erg authentiek pad dat ons in steile zigzags tot aan deze hut brengt. Ondertussen zijn er boven ons al wat flarden blauw in de lucht te zien. Bij de afdaling, in brede lussen weer naar het dal, gaat het decor dan helemaal open en kunnen we voor het eerst het volledige Schönangerdal zien. Beneden wacht Kris met de Demerstee-bus ons op. Terug in Auffach genieten enkele dames van een frisse plons in het zwembad en sluiten enkele heren deze eerste wandeldag af met een frisse pint op het ruime terras van Hotel Platzl. (18 km – 955 m HV)

Maandag 3 september : De bewolking is gebroken 's morgens en hier en daar is er een vlekje blauw te vinden. Beterschap op weergebied dus. We rijden na een alweer rijkelijk ontbijt naar Niederau waar we de Markbachjochbahn nemen. Boven maken paragliders zich klaar om zich te laten dragen door de wind, waaruit wij concluderen dat de wolkenpropfen die er nog hangen wel snel zullen verdwijnen. We splitsen ons in twee groepen. Na het

maken van enkele panoramafoto's gaat Michel met zijn discipelen even richting Mittermooseralp, terwijl de andere groep op weg gaat richting Roßkopf. Even volgen we de bredere weg langs enkele Gasthöfe door om dan een wortelpad te nemen dat ons in korte, nijldige zigzags hogerop stuurt. Aan het eindpunt van een kabelbaan houden we even halt om op adem te komen en om wat warme kledij uit te trekken. We klimmen verder, tot we weer gaan afdalen. Kan dit wel? Ja hoor, beneden komen we aan een mooi gerestaureerde kapel met een mansgrote replica, in hout, van een Bergbauern-echtpaar. Dan begint het laatste schuifje van de klim. Goed twintig minuten later hijgen we uit bij het kruis, boven op de Roßkopf. Jammer genoeg zijn de wolken niet weg en ontnemen zij ons het fraaie zicht dan je normaal vanaf hierboven hebt. Na de kiekjes van aan het bergkruis dalen we af over een vrij technisch pad om iets voor de middag toe te komen op de Holzalm. Net voor we daar aankomen, lopen we in de armen van de groep Michel. Tijd voor de borrel: vandaag trakteren Eddy en Magda voor de geboorte van hun kleinzoon Mon. Op de Holzalm eten we een broodje met kaas en/of spek en drinken we een supervers glas melk of karnemelk.

Na de middag keert Michel met een beperkt aantal wandelaars terug naar de gondelbaan om vanaf het dalstation terug te rijden naar het hotel. De anderen mogen Eddy volgen, op weg naar de Vordere Feldalm. Er werd ons een pad beloofd dat hoofdzakelijk zou dalen, met hier en daar nog een bultje dat we over moesten. Uiteindelijk blijkt dat we na de middag bijna even veel hoogtemeter overbrugden dan vóór de middag, zij het dat de afstand deze keer flink wat langer was. Het pad is echter prachtig: we wandelen tussen dikke tapijten van bosbessen, voelen de dennennaalden veren onder onze wandelschoenen, spiegelen ons in de donkere plasjes van het Hochmoor en genieten nu en dan van verre zichten over de lager liggende almgebieden. Aan de Vordere Feldalm zetten we de daling in. Was het pad tot dan toe prima aangeduid en aangelegd, dan wordt het nu wel echt moeilijk om de juiste weg te volgen. Los door de weiden, zonder pad (omdat dat er niet was) dalen we af in de richting van de lagere Prädastental. Voor de knie van Jos C. was dit net even te veel. Kranige Jos bijt echter door en zo halen we allen zonder kleerscheuren de beter begaanbare almenweg. Op weg naar het Schönangertal staren verschrikte koeien ons met grote ogen aan. Tegen half vijf kunnen we Kris opbellen om ons halverwege het dal op te komen pikken. Einde van een prachtige wandeldag met 16 km op de teller en 670 m hoogteverschil.

's Avonds zorgt de voorstellingsavond voor grote hilariteit. Ieder jaar krijgen onze reisgasten een opdracht in de mailbox. Dit jaar werd hen gevraagd om een totemnaam door te sturen, vergezeld van een foto van bij de jeugdvereniging of bij gebrek daaraan een kiekje van bij de eerste of plechtige communie. Er kwamen erg goed gevonden totemnamen van dieren waarvan we het bestaan zelfs niet kenden (manoel, agame, mako ...). En dan die foto's: lachen, gieren, brullen bij de plechtige communicantjes, de klasfoto op de kameel, als voetballertje of die ene foto waar je nog op staat mét een weelderige haardos ...

Dinsdag 4 september: Wat gaat het toch vlug: onze derde dag al! Weer geen zon vandaag, alhoewel de weerberichten vrij optimistisch zijn. Een verdwaalde wolk kiest echter het Wildschönaugebied om komen uit te huilen. Druilerig weer, maar wel vrij zacht. Kris stuurt zijn "60" (de bus met 60 plaatsen) feilloos door de smalle haarspelden op weg naar Thierbach, het hoogstgelegen dorp van de gemeente Wildschönau. Boven toont hij zijn rijkunsten door zijn 14 m lange gevaarte op een zakdoek weer met de neus naar het dal te draaien. Wij vertrekken, met friemelend licht gedruppel, op weg naar de Kundler Klamm, de natuurlijke rotskloof waartussen de Wildschönauer Ache zich een weg boort naar de Inn toe. We komen langs prachtige bergboerderijen die kleurrijk getooid zijn met bloeiende bloembakken. In een lager gelegen bos springen enkele opgeschrikte reetjes vluchtend het kreupelhout in. Na een uurtje wandelen bereiken we de weg die richting Klamm loopt en wandelen we zo goed als

vlak. Ondertussen zijn regenjas en paraplu reeds een tijdje opgeborgen en lopen we allemaal in T-shirt. Aan het eindstation van de Bummelzug houden we even een pi(t)sstop en dan trekken we de Kundler Klamm in. Drie km lang genieten we van de natuurlijke schoonheid in deze kloof. Net voor we het einde van de Klamm bereiken, houden we halt voor de borrel. Deze keer is het Louis die ons een drupke aanbiedt, dit ter gelegenheid van zijn 70ste verjaardag die hij begin augustus mocht vieren. In Gasthof Kundler Klamm, genoteerd in de Gault Millau-gids, krijgen we een bord frietjes met twee grillworsten opgediend. Het hongertje dat er was is hiermee zeker voor een paar uur verdwenen. Paniek echter : Lea is haar Raymond kwijt ! Die nam een foto van twee gemzen die hoog boven op de rotsen dartzelden. De techniek liet hem echter wat in de steek en één en ander duurde wat langer dan voorzien. Toen Raymond de beestjes eindelijk voor het nageslacht had vastgelegd, was de groep weg, verschwunden. Raymond schakelt een versnelling hoger en zet de achtervolging in. Tot hij hélemaal uit de kloof is. Dan gaat zijn GSM en vraagt de Hauptman waar hij zich bevindt. Wat later is Lea weer gerust, wanneer Raymond haar braaf belooft dit nooit nog te zullen doen.

Na de middagstop rijden we terug naar Auffach en nemen we daar de lift naar de top van de Schatzberg. Boven zweet een wolk en is het wat vochtig. Slechts enkele van onze stappers kiezen hier voor een retourtje met de kabelbaan : de anderen dalen in brede lussen af tot aan het middenstation. Mooie vergezichten onderweg maken dat we verrast zijn dat we al na een uurtje aan dit middenstation staan. De voorzitter stelt voor om verder tot beneden in het dal te wandelen. Zo'n 25 dalers stemmen met dit voorstel in en volgen hem over mooie bos- en almpaden tot in het dorpje Auffach. Nog geen twee uur nadat we boven waren aangekomen, zitten we op het terras van ons hotel en zien we dat de laatste wolken worden weggevaagd. Grijs maakt plaats voor blauw : dat belooft voor morgen ! (19 – 16 of 12 km – “altijd bergaf”)

Woensdag 5 september :

“Heut’ is so ein schöne Tag, lalalalalaaa ...”, klinkt het uit de luidspreker in de bus bij het afdalen, richting Wörgl. Eindelijk zon ! Nu goed, de voorbije dagen waren op weergebied zeker niet slecht (geen regen !), maar met een blauwe hemel en een stralende zon worden de bergen nog zoveel mooier. We rijden vandaag naar Kitzbühel waar we de Hahnenkammbahn nemen naar goed 1 800 m. Boven kunnen we de Wilder Kaiser in zijn volle glorie zien liggen en verder ook de Kitzbühel Horn (1 880 m). Verder 50 tinten groen, zover het oog reikte. De lange sliert trekt de bergen in, op weg naar Bergrestaurant Pengelstein, waar we tegen de middag verwacht werden. Over golvende wegen lopen we tussen de skiliften door. Moet hier in de winter wel erg druk zijn. Nu echter is het rustig, met slechts af en toe een wandelaar die verwonderd kijkt als onze grote Paalse bende passeert. We wandelen langs een wit kerkje en golven tot Gasthaus Hochbrunn. Daar kijken we uit op een grasgroene helling waarop we hoog boven ons wandelaars zien. Moeten we dáár naartoe ? We overbruggen het hoogteverschil van goed 250 m in twee etappes. Na de eerste hijgen we uit, drinken we van onze meegebrachte flessen en gaan dan op pad voor de laatste loodjes. Iedereen voelt natuurlijk dat zo'n stekelige klim je de adem afsnijdt, maar we staan toch weer maar mooi met zijn allen boven, op bijna 1 900 m. We blijven nu zowat op hoogte en in het oksel van een bocht van de weg die we volgen, houden we halt voor de dagelijkse Schnapsstop. Deze keer klinken we op het gouden jubileum van Bert en Mia en zijn zij dus de schenkers van de borrels. Proost en nog vele jaren samen ! Nog tien minuutjes en we staan aan het grootse bergrestaurant Pengelstein. In geen tijd krijgt iedereen zijn drankje en binnen de kortste keren volgt ook de spaghetti. Een flinke portie is het, met lekkere, huisgemaakte saus erbij. We eten buiten, op het zonneterras, met rondom ons indrukwekkende bergpanorama's. In de verte zien we de besneeuwde toppen van Großglockner en Groß Venediger.

We maken ons klaar voor de lange afdaling naar Rettenbach in het Spertental. Er wachten ons meer dan 900 daalmeter. In zachte lussen dalen we af, rustig wandelend, genietend van de omgeving met zijn prachtige kleurvlakken op de flanken van de bergen. Eens we wat lager komen, bellen de koeien ons tegemoet. Na iedere bocht verandert het panorama en kijken we met verwondering naar de nimmer vervelende schoonheid van de bergwereld. Stilaan komen we weer in de bewoonde wereld en aanschouwen we weeral de bonte bloemenpracht aan de gevels van de bergboerderijen. Na goed twee en half uur wandelen staan we in het dal, aan Gasthof Skirast, waar we verwacht worden voor een afsluitende pint. En of die smaakte !!! (16 km – 360 m HV)

Donderdag 6 september : 's Morgens bij het ontbijt vieren we de verjaardag van Marc VDE. Wij trakteren hem op een doosje Celebrations, hij heeft voor ons allemaal een reep krachtige chocolade bij. Hip Hip Hoera voor Marc ! “Hij was een Bandido + Liefdesverdriet”, good old Will Tura brengt de bus in stemming wanneer we, zoals iedere dag trouwens, om half negen het dal inrijden richting Wörgl. Net als gisteren rijden we richting Sankt Johann, deze keer echter niet tot Kitzbühel maar tot Ellmau. In dit bloemrijke, toeristisch vermaarde bergdorpje vatten ongeveer 35 wandelaars de tocht aan naar de Gaudeamus Hütte. De overigen laten zich door Kris rijden tot aan de Wochenbrunner Hütte, waar ze wachten op de dapperen die te voet naar boven kwamen. Heerlijke temperatuur vandaag, en zon ! Helder weer hadden we nodig om deze wandeling naar de Wilder Kaiser te maken en dat krijgen we ook. Ideale omstandigheden dus voor deze erg mooie tocht. Na het verlaten van Ellmau komen we tussen de groenvlakken van het plaatselijke golfterrein. Even moeten we mee met het omhoog rijdende verkeer van wandelaars en klettersteigers die vanaf de Wochenbrunner Hütte hun tocht zullen aanvangen. Wat hogerop sturen de gele wandelbordjes ons het bos in en volgen we een klaterend riviertje. Even voor de Mautstelle, het tolhuisje, worden we de wei in gestuurd. Scherpe zigzags snijden ons de adem af. Even later zitten we echter te genieten van een verfrissing op het terras van de prachtig gelegen Wochenbrunner Hütte. Een panoramatafel toont ons welke toppen we van hieruit zowat kunnen zien. De bediening is, zoals trouwens in alle gasthoven die we tot nu toe al aandeden, accuraat en snel. Terwijl de “buswandelaars” genieten van de zon, gelegen in de houten gegolfde stoelen, drinken de “Bergsturmern” hun glazen leeg. In gesloten formatie gaat het nu naar de Gaudeamushütte. Ondertussen toont de Wilder Kaiser ons zijn wilde schoonheid. Hoge kartels wijzen naar de blauwe lucht waarin stijgwolken stilaan luchtkastelen bouwen. Net voor de laatste bocht richting Hütte houden we de borrelstop. Een kwartiertje later komen we bezweet toe op het terras van de Gaudeamushütte. De helft van dit terras is voor ons gereserveerd. De drankjes dienen we zelf af te halen, terwijl de schotel Speck und Käsebrot in geen tijd aan tafel wordt gereserveerd.

Na dit bord krachtvoer gaan we met de ganse bende op zoek naar de Riedl Hütte. Een smal wortelpad neem ons mee het bos in. Licht stijgend slingert dit pad zich door het gemengde bos, bezaaid met dikke rotsklompen. Het pad geeft uiteindelijk uit op een alm waar stenen in een onwillekeurig patroon liggen verspreid. Hier zouden aardstralen zorgen voor het opwekken van energie. “Baat het niet dan schaadt het niet”, moeten sommige van onze stappers hebben gedacht en zij stellen zich op temidden van de blokken steen. Volgt dan nog een stevige klim vooral we mogen afdalen naar de Riedl Hütte. Van dan af wordt het genietend wandelen over Schotterwegen. Hoe dichter we het dal naderen, hoe groener de omgeving wordt. Aan de Haflingertränke hinniken paarden bij onze doortocht. Nog een laatste bocht en we wandelen tussen een intens groen grasveld door, met links nog één keer de Wilder Kaiser in zijn volle glorie. Aan het Kaiserzwembad staat Kris ons op te wachten. Hij rijdt ons naar het centrum van Ellmau waar we kunnen genieten van anderhalf uur rust, een

onvermoede verrassing ! Bij het binnenrijden van Auffach roffelt de donder in de verte. (15 km – 680 m HV of 10 km met 430 m HV)

's Avonds speelt de plaatselijke muziekkapel op het plein aan de kerk. Opvallend veel jonge mensen maken deel uit van deze fanfare. Marsmuziek wisselt af met popdeuntjes en al om negen uur wordt de show beëindigd met het Tirols volkslied. Frans en Eric hadden ervoor gezorgd dat heel wat van onze clubleden de tekst van het volkslied doorkregen via What's App. We zingen dan ook uit volle borst mee met deze hymne. Nadat het korps nog een bisnummer had gespeeld, zingen we zelf nog enkele Nederlandstalige kampvuurnummers. Ondertussen was het gaan regenen en flitste de bliksem af en toe door de nachtelijke hemel. Wat wordt dat morgen ...?

Vrijdag 7 september : De Tirolse weerman is zeker van zijn stuk : vandaag ontsnappen we niet aan de regen. Een koufront zal van west naar oost over Tirol trekken en daarbij zal het matig gaan regenen, met zelfs kans op onweer. We houden het toch bij ons programma en rijden 's morgens vanuit Wörgl naar het Alpbachtal, het dal naast ons eigen Wildschönautal. Beneden wordt het Inntal volgestouwd met immense witte vlokken wolk. Eens we het Alpbachdal inrijden, is de wolkenmassa bijna niet meer te doorzien. Kris parkeert de bus aan de Wiedersbergerhornbahn en we wandelen naar de kabelbaan. Aan het loket zien we op het televisiescherm dat er boven toch nog een vrij goed zicht is. Wanneer we een goeie twintig minuten later aan het bergstation staan, klimmen de wolken echter met ons mee, steeds hogerop en wordt de top van de Wiedersberger Horn ingepakt. Weg top, weg zicht. We splitsen de groep in twee : Michel krijgt een goeie twintig volgelingen achter zich. Hij volgt de Panoramaweg, al zal er van ver zien niet veel in huis komen. De overige 35 stappers gaan mee naar de top. Er is geen zuchtje wind, wat maakt dat de temperatuur van zo'n 8° toch niet echt koud aanvoelt. De weg naar de top gaat over een vrij smal, rotsig pad. Eén moeilijke passage kunnen we vermijden door even links een rondje te maken. Dan zien we het kruis en de top, op 2 127 m. Even wordt de wolkenmassa wat ijler en kunnen we toch wat onder ons kijken. We zien zo de weg die we morgen zullen volgen. Veel meer is er jammer genoeg niet te zien. Eén ding is echter wel positief : het regent niet. Wel wat gemiezer, maar geen regen van betekenis. Michel mag op de Panoramaweg ook wel wat hoogteverschil overwinnen en net als hij aan de Wiedersberger Horn Hütte toekomt, dalen de anderen van de top naar beneden. Het pad is vrij steil en door de vallende mist wat glibberig. Iedereen is echter voldoende op zijn hoede en komt veilig beneden. Blijkt dat de hut waar we iets warmes zouden kunnen drinken vandaag gesloten is. Geen erg, dan drinken we Schnaps ! Vandaag is het Jim die ons de borrels schenkt. Volgende maandag is hij jarig. Op zijn gezondheid drinken we een Hazelnotschnaps of een Kruidenlikeurtje. Dan zetten we de tocht verder en volgen we, nu in één groep, de Panoramaweg tot we weer aan het bergstation toekomen. In Bergrestaurant Hornboden worden we verwacht voor het middageten. Vooraf krijgen we een bordje frisse gemengde sla en daarna kiezen we tussen Tiroler Gröstl (gebakken aardappelen met daarover een spiegelei) en Käsespätzle met gebakken uiringen, twee gerechten die zelfs de grootste honger kunnen stillen.

Wanneer we klaar zijn om weer te vertrekken lijkt het buiten wat vriendelijker te worden. De wolkenmassa is dunner geworden en bij het begin van onze daling kunnen we voorwaar zonder belemmering tot diep in het dal kijken. Het wordt een aangename afdaling met aanvankelijk een zigzagpaadje dat ons tussen de herkauwende koeien leidt. Verderop wandelen we langs een waterbassin om dan de skipiste over te steken en in een bos te verdwijnen. Gladde wortels nopen ons weer tot voorzichtigheid. We komen aan een tweede watervlak met wat speeltuigen er rond. Wanneer Marleen de grote schommel opmerkt, kan ze zich niet bedwingen. Mooi zicht ! Nog even over de skipiste en we staan aan het

Mittelstation. Hier eindigt de wandeldag voor zij die met de kabelbaan naar beneden zeilen. Kris vangt hen daar op en rijdt hen naar het bloemrijke centrum van Alpbach.

De overige stappers wandelen te voet verder. Een doorsteek van een donker dennenbos brengt hen op een pad dat zelden wordt gebruikt. We moeten over enkele afgezaagde bomen en door een nat stukje braakbos. Zo komen we op de beter begaanbare Forstweg die we enkele slingers naar beneden volgen. Eens we uit het bos zijn zien we rechts van ons Alpbach liggen. We dalen verder, tussen de grasgroene almen nu. We steken de snelstromende Alpbach over en stijgen aan de overkant van de beek weer uit het dal. Voor ons priemt de spitse toren van de kerk van Alpbach boven de daken uit. Da's ons doel. Een korte sprint en we staan in het centrum. Hoog tijd voor een verfrissing, want ondertussen was het al flink wat opgewarmd. Van regen was al lang geen sprake meer. Morgen wordt ons, voor ons laatste dag, weer zon voorspeld. We zullen zien ! (13 km – 400 m HV of 9 km – 250 m HV)

Na het avondeten verhuizen we naar de Kleine Speisesaal waar Eric en Freddy ondertussen alles hadden opgesteld voor de muziekavond. Verrassing wanneer we zien dat ook Rita mee zal spelen. Zij hanteert de tamboerijn. Freddy zit achter zijn bongo's en Eric gespt de gitaar aan. Dan volgt een setlist waarin Eric dit jaar liedjes heeft gestopt die hij zelf graag speelt. En dat is vanaf de eerste noot duidelijk te horen. "Where did you go to" van Peter Sarstadt is de opener. Freddy bonkt en streelt zijn bongo's, Rita ritselt met de tamboerijn. Prachtig om horen. Emotioneel wordt het wanneer Eric een feilloze versie brengt van Mother, van de supergroep Pink Floyd. Erg gedurfd, maar zó mooi gebracht. Bij De Ruimtevaarder van Komilfoo houd ik het niet meer droog en rolt een traan over mijn wang. Voor de finale speelt Eric in op de kunde van Freddy. Drie nummers van Paul Simon uit de periode die doorspekt was van Zuid-Afrikaanse invloeden vormen een spetterend slot van het optreden. Freddy kan zich tijdens deze drieling volledig laten gaan. Freddy "Cola Zero-Wachtebeke" roffelt en tokkelt, bonkt en aait de bongo's dat het een lust is om te zien en te horen. En dan volgt nog een verrassende Zu-Ga-Be : Michel zorgde voor een alweer nieuwe versie van het Wandelend Paal-liedjesboek. Uit volle borst zingen we mee met de aangepaste clubversies van Vrolijke Vrienden, Aan het Strand Stil en Verlaten en Je Bent Niet Hip. Keurig bij tijd speelt Eric de laatste noot, klopt Freddy een laatste keer op de bongo en beroert Rita nog één keer de tamboerijn. Wat een mooie avond was dit !

Zaterdag 8 september : Mijn Tiroolse Frank de Boosere is zeker van zijn stuk : "Heute wird es überall sonnig und spätsommerlich warm". Al hangen er nog wat ochtendwolken, toch mag André Van Duyn de bus in de juiste stemming brengen met één van zijn weinige "serieuze" hits "Als de zon schijnt". Na André genieten we nog wat na van het optreden van Eric, Freddy en Rita van gisterenavond en luisteren we naar de Ferre, Komilfoo en the Scabs. Zij sluiten net hun Hard Times af als we parkeren aan de Wiedersberger Hornbahn. We kennen nu de weg en in geen tijd zit iedereen in de bakjes. Eén bakje hing even opzij. Er staat een volledig ontbijt in klaar, met cava, broodjes, beleg, kortom alles er op en eraan. Niet voor ons, zo blijkt even later wanneer drie dames in de gondel duiken. Moet heerlijk zijn, ontbijt in de kabelbaan, met zicht op de bergen. Dat zicht hebben wij wat later ook als we boven aan het bergstation uitstappen. Hier en daar sluieren de wolken nog wat de toppen, doch de zon doet aardig haar best om alle wolken weg te branden. Zalig wandelen, breeduit over de almenwegen. Wel goed opletten voor de koeienvlaaien, want die liggen er bij honderden. Waar een riviertje de weg oversteekt, kijken we naar een drietrapswaterval. Wat verderop verlaten we het Wiedersbergers Horngebied en zien we in de verte al het bergstation van de Reitherkogel Bahn. We zomen langs de bosrand en lopen er af en toe doorheen. De zon warmt alles al wel wat op, doch tussen de vochtige dennenbossen is het nog wat kil. We trekken van alm naar alm, langs oude bergboerderijen en nieuw gebouwde bergjuweeltjes.

Kunstwerken van houtbouw zijn het. Waar de weg na een lange daling weer wat gaat stijgen, vinden we langs ons traject een hellend grasveldje : de ideale plek voor de picknick, die we vandaag vanuit het hotel meenamen. Voor we de broodjes opeten giet Mia voor de laatste keer de glaasjes vol. Ketel 1 is het deze keer, een superlekkere Hollandse graanjenever ons aangeboden door Freddy en Rita, dit ter gelegenheid van hun 30-jarig huwelijk. Vanaf onze eetplek hebben we een magnifiek zicht op het eind van het Zillertal. We zien de brede vallei doorlopen richting de gekartelde bergtoppen rondom Mayerhofen en Hintertux. Na het eten rest er nog een nijdig klimmetje alvorens we plaats nemen in de kabines van de kabelbaan die ons naar Reith zullen brengen. Daar wacht Kris ons op en wanneer iedereen zijn sanitaire stop heeft gemaakt, rijden we terug naar Auffach.

Ondertussen is het aangenaam warm geworden. Kris zet ons af aan de Schatzbergbahn en wie nog wil, kan mee naar boven. Daar splitsten we de groepen. Trouwe Michel gidst zijn discipelen over de Schatzberg Rundweg en wie Eddy volgt, gaat mee tot in het dal. Gezamenlijk gaan we echter naar de top van de Schatzberg (1 903 m), waar we aan het kruis kunnen genieten van een uniek mooi panorama. Voor onze voeten ligt Alpbach, waar we enkele uren eerder nog de kabelbaan namen. Verder zien we uit over het ganse Alpbachtal, met zijn diepgroene almen en zijn dennenzoompjes. Aan de overzijde waaiert het Wildschönautal van Oberau naar Niedertal. En dan zijn er zo ver het oog rijkt de toppen van zovele bergen. In het gasthof Gipfö Hütte genieten we op het zonneterras van een heerlijke verfrissing. Voor sommigen is dat een frisse pint, voor anderen een glas heerlijke, verse melk. We vervolgen onze weg tot aan het boonvormige bergmeertje, waarin de top van de Joelspitze zich spiegelt. We zetten vanaf het meer de daling in naar het dal. Auffach : drie uur geven de bordjes aan. Ward, in volle voorbereiding voor het Europees Kampioenschap veldrijden voor 70-plussers, ziet dit en merkt schamper op “daar pitsen we mee gemak een half uur van af!”. Michel gaat over de bredere almweg weer richting bergstation. Ook voor zijn groep zijn de zichten fenomenaal. De anderen nemen aan het meer een smal, natuurlijk, best wel avontuurlijk pad naar de Grasingalm. Verder volgen nog de Talsalm en de Niederkaseralm. Wat een heerlijke wandeling is dit nog ! Op de almen bellen de koeien ons met grote ogen toe. De late namiddagzon lijkt de grazige weiden wel in vuur en vlam te zetten. Na een aantal brede lussen nemen we een smal pad dat ons naar de Steinerhöfen leidt. Een plaatje ! Groen zo ver het oog reikt met hier een daar een verweerd schuurtje en in de verte enkele fraai bebloemde berghoven. Ondertussen zitten we op 1 100 m en nemen we een smal pad dat met bonkige stenen is bezaaid. “Lijkt wel of we over een oud pad van de Romeinen wandelen”, mijmert Jim. Auffach móet nu wil dichtbij zijn, doch de groene omgeving onttrekt het dorp nog steeds aan ons oog. Nog even bergop – “hoe kunnen we nu in het dorp geraken als we wéé bergop gaan ...? – en dan zien we de bakjes van de kabelbaan. Wat later priemt ook de kerktoren boven het groen uit. Na twee uur en een kwartier (de Ward had dus gelijk) komen we aan Hotel Platzl toe. De 23 daldalers zijn unaniem : dit was de mooiste van al onze wandelingen die we deze week maakten. (23 km – 365 m HV of 18 km – 400 m HV of 11 km – 150 m HV)

Over de zeven stapdagen wandelden we exact 120 km met 3 470 m hoogteverschil. Het onbekende Wildschönau heeft voor onze 56 meegereisde WP'ers nu geen geheimen meer. We onthouden dat dit een erg geslaagde wandelvakantie is geworden : de natuur was verrassend mooi, de paden niet al te zwaar, het hotel prima en de sfeer in de groep nog beter ! Op nu naar 2019 voor onze tweede passage in Holzgau, in het Tirolse Lechtal !